

РЕШЕНИЕ

№ 39877

гр. София, 01.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3531** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, вр. чл. 203 – 207 от АПК.

Образувано е по искова молба на Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], настоящ адрес: [населено място], [община], [улица], чрез адв. Д., срещу Национална агенция за приходите, с адрес: [населено място], [улица], с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ц. на иска 40 000 лева спрямо НАП. Мораторна лихва, считано от 20.07.2022 г. (датата на отмяна на Заповед № 4108 / 11.06.2019 г.) до деня на депозиране на Исковата молба. Законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В обстоятелствената част на исковата молба е посочено, че Л. Н. С. е служител в ТД на НАП, считано от 01.06.2009 г. Длъжност: главен инспектор по приходите. Със Заповед № 4108 / 11.06.2019 г. на Изпълнителния директор на НАП е било прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл. С Решение № 6398 от 05.11.2021 г. на АССГ Заповед № 4108 / 11.06.2019 г. на Изпълнителния директор на НАП е отменена. С Решение № 7317 от 20.07.2022 г. на Върховния административен съд, Пето отделение, е потвърдено Решение № 6398 от 05.11.2021 г. на АССГ. Със Заповед № 890 от 29.07.2021 г., издадена от Изпълнителния директор на НАП, С. е бил възстановен на работа, поради отпадане на предпоставките за прекратяване на служебното правоотношение. На дата 01.08.2022 г. ищецът се е явил на работа.

С молба уточнение от дата 26.06.2025 г. е посочено, че поради техническа грешка исковият период е посочено погрешно. Действителният период е от 07.06.2019 г. до 01.08.2022 г. Внесена е държавна такса. Приложени са съдебни актове.

На основание чл. 131 от ГПК на ответната страна е бил изпратен препис от исковата молба, както

и от молбата – уточнение от дата 26.06.2025 г.

На дата 12.08.2025 г. е постъпил отговор от НАП чрез юрисконсулт Б. Ч. С.. Намира иска за неоснователен по основание и размер. Представя писмени доказателства.

В съдебно заседание, ищецът Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], настоящ адрес: [населено място], [община], [улица], се явява лично и с адвокат Д.. Поддържа исковата претенция.

Ответникът - Национална агенция за приходите, с адрес: [населено място], [улица], чрез процесуалния си представител юрисконсулт Б. С. и юрисконсулт А. Р., заявява, че искът трябва да бъде отхвърлен. Ищецът С. е бил задържан на дата 28.11.2018 г. и е привлечен като обвиняем за престъпление от общ характер. В периода от задържането му до 23.07.2019 г. той е бил с наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“, изменена впоследствие с мярка „домашен арест“. Националната агенция за приходите е уведомена с официално писмо от компетентни органи за основанията и мотивите за привличане на служителя като обвиняем. В резултат от това е образувано дисциплинарно производство. Дисциплинарното производство приключва със заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на правоотношението му през месец юни 2019 г. Тази заповед е отменена от ВАС и служителят е възстановен на работа, считано от 01.08.2022 г. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представят се писмени бележки по предмета на делото.

Представителят на СГП дава заключение, че по своята същност искът е основателен и доказан и трябва да бъде уважен.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Не е спорно по делото, че ищецът е бил назначен за служител на НАП с длъжност главен инспектор по приходите, считано от 01.06.2009 г. Със Заповед № 4108 / 11.06.2019 г. на Изпълнителния директор на НАП, е прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. С Решение № 6398 / 05.11.2021 г. на АССГ тази заповед е отменена. С Решение № 7317 / 20.07.2022 г. на ВАС, Пето отделение е потвърдено Решение № 6398 / 05.11.2021 г. на АССГ. Със Заповед № 890 / 29.07.2021 г., издадена от Изпълнителния директор на НАП, ищецът е бил възстановен на работа, поради отпадане на предпоставките за временното отстраняване. Заповедта е връчена на дата 01.08.2022 г. На същата дата ищецът се е явил на работа.

В съдебно заседание е разпитан като свидетел М. К. К.. Той познава Л. от около 20 години. Били са в приятелски отношения. Много често се виждат. Знае, че ищецът е работил в Национална агенция за приходите. Спомня си, че ищецът е бил отстранен от работа през 2019 г. Бил е възстановен на работа, може би след около три години. През това време не се е занимавал с друго. Много се притеснявал, тъй като липсата на доходи води до притеснение дори и чисто финансово. Приемал е отстраняването си от работа като неправилно и затова го изживявал по този начин. Той почти престанал със социалните контакти. Свидетелят му се обаждал по телефона, защото той отказвал да излиза. Бил като човек изпаднал в дупка. Смятал отстраняването си от работа за неправилно. Бил е подтиснат, определено бил под стрес. Имало промяна в поведението му сравнено от преди и след уволняването му. Когато го отстранили от работа бил подтиснат, развил диабет, имал високо кръвно. Пред свидетеля не е пил лекарства. Казвал му е, че е бил на изследвания, че захарта му е 9, 10 - нещо такова.

Разпитана е свидетелката Р. Д. С., съпруга на ищеца. Тя посочва, че ищецът три години бил отстранен от НАП. Не е работил през това време. Това се отразило на всички - на цялото семейство, на С., на децата, на внуците. Той останал без работа и това се отразило лошо на цялото му психично състояние. Спрял да се храни, това се отразило на здравето му. Отслабнал

драстично, като спрял да общува. Спрял да излиза, не искал да се вижда с никого, защото се чувствал много обиден и много наранен. Преживявал много тежко цялата тази ситуация. Започнал да боледува. От силния стрес развил диабет тип 2. Започнал да пие лекарства, които пие и до ден днешен. От силния стрес му се качил холестеролът. От този силен стрес зъбите започнали да му окапват, три зъба извадил. Общо взето цялата тази ситуация се отразила много зле и не само на него, а на всички от семейството. Той се отчуждил не само от съпругата си, но и от децата. След уволнението той започнал да се държи по-нервно, станал по-избухлив, не давал да се говори с него, най-вече се отдалечили като съпруг и съпруга. Цялата финансова тежест останала върху С. и сина им. Търсил е медицинска помощ. Започнал да се изпотява. Когато човек е под силен стрес, той започва да се поти. С. всеки ден перяла чаршафите. Сутрин възглавницата му била напълно мокра. Търсили са лекарска помощ, защото той не бил добре, започнал да не се чувства добре. Драстично отслабнал. Установили с диагноза, че е развил диабет тип 2. Преди това не е имал такива оплаквания. Холестерола не му бил добре. Започнал да пие лекарства за диабета, за холестерола. Възстановил се чак след като след три години го върнали на работа.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Разпоредбата на чл. 205 от АПК, сочи като ответник по иска за обезщетение, юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая такова юридическо лице е Национална агенция за приходите, като правилно искът за обезщетение е предявен спрямо юридическото лице.

Предвид гореизложеното исковата претенция е процесуално допустима, като предявена от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт на административен орган по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Според чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение, е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК във вр. с чл. 1 от ЗОДОВ.

Първата предпоставка, въз основа на която е допустимо да бъде ангажирана отговорността на държавата, е наличието на незаконосъобразен административен акт. В случая тя е установена - незаконосъобразната Заповед за прекратяване на служебно правоотношение № 4108 / 11.06.2019 г. на Изпълнителния директор на НАП, с която е било прекратено служебното правоотношение на ищеца на основание чл. 107, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, е била отменена. Това е станало с Решение № 6398 / 05.11.2021 г. по адм. д. № 7765 / 2019 г. на АССГ, което е оставено в сила с Решение № 7317 / 20.07.2022 г. на ВАС, Пето отделение. Следователно ищецът е доказал наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган при или по повод изпълнение на административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

При това положение, съдът трябва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от Гражданския процесуалния кодекс (ГПК) всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. Ищецът е този, който следва да докаже чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените неимуществени вреди, както и причинната връзка между тях.

Съдът съобрази Тълкувателно решение № 4 от 06.11.2023 г. по тълкувателно дело № 2/2021 г. по описа на Върховния административен съд, което е задължителна практика за всички съдилища и държавни институции. В цитираното решение се приема, че "Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е приложима за обезщетение за неимуществени вреди от отменена като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение, когато специален закон предвижда право на обезщетение в размер на получаваните възнаграждения", както и че "... нормите на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, ... не регламентират изрично право да се търси обезщетение за неимуществени вреди, които са последица от незаконосъобразното уволнение, но и не изключват изрично това право". Застъпено е становището, че не е обосновано, да се приеме, че служителите, получили обезщетение в размер на 6 месечни брутни заплати за оставането си без работа, имплицитно се обезщетяват и за претърпени морални вреди, във връзка със същото уволнение. Житейски възможно е от уволнението да бъдат причинени неимуществени вреди, изразяващи се в психологически страдания или заболявания, а причинените вреди от актове, действия и бездействия на администрацията подлежат на обезщетяване на общо основание по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ, стига вредите да бъдат доказани.

В конкретния случай, от събраните по делото доказателства – писмени и гласни, се установи по безспорен начин наличието на останалите материалноправни предпоставки, предвидени в закона. Съдът съобразно доказателствата по делото намира, че по отношение на претендираните неимуществени вреди е налице фактическият състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Твърдението на ищеца за претърпени от него неимуществени вреди в резултат на отменената заповед, се доказва по несъмнен начин. Същият ангажира доказателства в подкрепа на твърденията му за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в страх, напрежение, депресия, влошаване на здравословното му състояние.

В този смисъл, съдът приема, че е налице и пряка причинна връзка между отменената като незаконосъобразна Заповед за прекратяване на служебно правоотношение № 4108 / 11.06.2019 г. на Изпълнителния директор на НАП, с която е прекратено служебното правоотношение на Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], и претърпените от ищеца неимуществени вреди, при което са изпълнени кумулативните предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника на това основание.

Границите на отговорността съгласно чл. 4 от ЗОДОВ се разпростират върху вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Вредата е пряка, когато тя следва закономерно от неизпълнението на определени задължения и непосредствена, когато противоправният резултат директно предпоставя вредата, без намесата на други фактори на въздействие, т. е. уврежданият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразният акт, действие или бездействие на държавния орган или на длъжностното лице.

По начало неимуществените вреди представляват засягане на честта, достойнството, доброто име на лицето в обществото, болките и страданията, които то е изживяло, както и всички други

негативни преживявания в резултат на увреждането. Специалният закон не уточнява как се определя размерът на неимуществените вреди, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно чл. 52 от Закона за задълженията и договорите, който дава възможност за определянето им по справедливост. Неимуществените вреди подлежат на доказване и не се предполагат, поради което ищецът не е освободен от задължението да докаже по безспорен начин, че е претърпял такива вреди. Те трябва да бъдат установени с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки човек те са индивидуално определяеми и съдът не може да предполага тяхното наличие. В случая ищецът се справи с лежащата върху него доказателствена тежест и установи настъпването на твърдяните от него неимуществени вреди.

Съгласно чл. 4 ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди - както имуществени, така и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Указаната норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. В доказателствена тежест на ищеца е да установи наличието на причинна връзка между претърпените неимуществени вреди и конкретния незаконен акт. Причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. За установяването на причинна връзка между вредите и незаконния акт са допустими всякакви доказателствени средства, вкл. и свидетелски показания. В настоящия случай, както се посочи по-горе, от страна на ищеца се ангажираха съответните доказателства /писмени и гласни/, чрез които се установиха по безспорен начин изложените в исковата молба твърдения за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания, отразили се върху неговото здравословно и/или психично състояние, респективно в отношенията му с неговите близки в резултат на издадения и отменена като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебното му правоотношение.

Следователно при наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда, исковата претенция за причинени неимуществени вреди като основателна и доказана следва да бъде уважена. По силата на чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Във всички случаи на приложение на посочената норма база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди са стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането. Неимуществените вреди са конкретно определими и присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им, да е достатъчно по размер за репарирането им в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед особеностите на конкретния случай. Същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди.

С оглед ангажираните гласни доказателства съдът приема, че именно незаконосъобразното процедиране на администрацията, в случая Изпълнителният директор на НАП, издал незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебното правоотношение на Л. С., е довело до влошаване здравословното и психическо - емоционално състояние на ищеца в периода от 07.06.2019 г. до 01.08.2022 г. След уволнението той е преживял отрицателни емоции, психическо напрежение и стрес, бил е напрегнат, изживял е психически и емоционален дисбаланс, затворил се е в себе си, отказвал е да излиза и да се среща с хора. Във връзка с това по делото са представени медицински документи, които установяват пряка причинно-следствена връзка между влошеното здравословно състояние на ищеца със заповедта за прекратяване на служебно

правоотношение. Периодът от време на преживяване на всички тези негативни емоции безспорно е в логическа причинно-следствена връзка с преживяното освобождаване от работа.

Съдът кредитира показанията на свидетеля М. К. К.. Той познава Л. от около 20 години. Били са в приятелски отношения, т. е. показанията са на човек, който е негов близък, поради давността на тяхното познанство. Това определя показанията му като на свидетел - очевиден по отношение състоянието на ищеца. Същевременно, показанията му са безпротиворечиви и житейски логични предвид прекратяването на служебното му правоотношение.

Въпреки, че е приятел на ищеца, показанията на св. М. К. К. са ясни и конкретни, те са и взаимно допълващи се с писмените доказателства по делото, като следва да се отчете и обстоятелството, че именно най-близките до ищеца хора биха могли да дадат ясна картина за нравствените, емоционални, психически, психологически терзания на същия. В показанията си свидетелят заявява, че ищецът се е чувствал потиснат, изпитвал е страх, че няма да може да намери друга работа и това ще попречи на бъдещето му предстоящо пенсиониране, бил е затворен, не е общувал с хора извън семейството. От така събраните гласни доказателства следва да се приеме, че ищецът е претърпял твърдените негативни емоции и преживявания.

Съдът кредитира и показанията на св. Р. Д. С., съпруга на ищеца. Те кореспондират на писмените доказателства по делото. Отделно от това са житейски логични и адекватни на установените по делото факти.

Съдът приема за доказано, че преживените от ищеца негативни усещания, отчуждение и нежелание за социални контакти представляват неимуществени вреди, които са в пряка причинно-следствена връзка като елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ и са последица именно от отменената като незаконосъобразна заповед на Изпълнителния директор на НАП. С изпълнението на заповедта е въздействано директно и непосредствено върху правната сфера на увреденото лице-ищец. Вредите не биха били претърпени, ако тази заповед не беше издадена.

От съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът намира, че искът с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявен от Л. С. е доказан по своето основание. Ищецът е претърпял твърдените в исковата молба неимуществени вреди, а от свидетелските показания се установява, че негативните му преживявания са в пряка причинна връзка с отменената като незаконосъобразна Заповед № 4108 от 11.06.2019 г. на изпълнителния директор на НАП, с която е било прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл.

Въз основа на горното, трябва да се приеме, че при условията на пълно и главно доказване са установени всички предпоставки на иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ относно преживените и претърпените от Л. Н. С. неимуществени вреди от отменените заповеди. Негативните преживявания на ищеца са в пряка и непосредствена последица от издаването на незаконосъобразните административни актове и подлежат на възмездяване чрез обезщетение.

Съдът, като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет и като съобрази съдебната практика по аналогични случаи, намира, че справедлив по правилата на чл. 52 от ЗЗД би бил размер на обезщетението в размер на 3 000 лв. Размерът на обезщетението е съобразен с практиката на ВАС. Така например в Решение № 1969 от 27.02.2025 г. по адм. д. № 8401 / 2024 г. на ВАС, Трето отделение е посочено, че при отмяна на незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение, ако вредите са търпени „няколко месеца“, то справедливо е обезщетение в размер на 1000 лева. В конкретния случай срокът, в който вредите са търпени от С. е от малко над 3 години (07.06.2019 г. до 01.08.2022 г.).

При определяне на интензитета на вредите, което също е релевантно обстоятелство към

определяне на размера на обезщетението, съдът съобрази, че срещу С. е било образувано и водено досъдебно производство. Той е бил привлечен като обвиняем на дата 29.11.2018 г. По делото с отговора на исковата молба са представени доказателства, че наказателното производство е приключило с присъда на ВКС на дата 22.07.2025 г. Тоест през целия този период (29.11.2018 г. до 22.07.2025 г.) ищецът С. е изпитвал негативни емоции и заради наказателното производство. Доколкото периодът на търпени вреди по настоящото производство попада в обхвата на периода 29.11.2018 г. до 22.07.2025 г., то е много трудно да са разграничи какъв е бил интензитетът на търпените вреди от отменената заповед и какво точно отрицателно въздействие върху ищеца С. е оказало наказателното производство. При съобразяване и с това обстоятелство, съдът намира за справедлив размер на обезщетението сумата от 3 000 лв.

Искът се явява основателен за посочената сума и трябва да бъде отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер.

С оглед частичната основателност на главния иск, основателен се явява и акцесорният иск за мораторната лихва върху тази сума, считано от дата 20.07.2022 г. до 01.04.2025 г., в размер на 1027.26 лв.

С оглед частичната основателност на главния иск, основателен се явява и акцесорният иск за законната лихва върху тази сума, считано от 02.04.2025 г. (датата на предявяване на исковата молба) до окончателното изплащане на сумата.

По делото е направено искане от адв. Д. за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 от ЗА. Съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: 1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист. Съгласно алинея втора на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

При съобразяване с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа, при интерес от 25 000 лв. до 100 000 лв., възнаграждението е $2650 + 8\%$ за горницата над 25 000 лева. Възнаграждението на адв. Д. хипотетично възлиза на 3150 лв. В полза на ищеца е признат материален интерес в размер на 3 000 лв. (уважената част от иска). При прилагане на просто тройно правило ($3000 \text{ лв.} \times 3150 \text{ лв.} : 40\,000 \text{ лв.}$) размерът на претендираното възнаграждение е 236.25 лв. Сумата от 236.25 лв. трябва да се присъди в полза на адв. Е. Д., на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата.

С исковата молба ищецът е направил искане за присъждане на разноски. По делото се установява, че за производството са заплатени 50.00 лева държавна такса. Тази сума трябва да бъде присъдена в полза на Л. Н. С., ЕГН [ЕГН].

По направеното искане на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът намира следното:

Съгласно чл. 10, ал. 4 (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) от ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 200 лв., определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на

правната помощ. Съгласно посочената разпоредба размерът на юрисконсултското възнаграждение не е обвързано с отхвърлената част от иска, а обратното е важно за адвокатското възнаграждение, ако ответника е бил защитаващ от адвокат.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], настоящ адрес: [населено място], [община], [улица], сумата от 3 000 (три хиляди лева), представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от отменен като незаконосъобразен административен акт – Заповед № 4108 / 11.06.2019 г. на Изпълнителния директор на НАП, е прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл., ведно с мораторната лихва върху тази сума, считано от дата 20.07.2022 г. до 01.04.2025 г., в размер на 1027. 26 лв., и ведно със законната лихва върху общата сума за репарирание на вредите, считано от 02.04.2022 г. (датата на предявяване на исковата молба) до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], настоящ адрес: [населено място], [община], [улица], да заплати на Националната агенция за приходите (НАП) разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на адв. Е. Д., разноски по делото за адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗА в размер на 236. 25 лв.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], разноски по делото за държавна такса 50 лева.

ОТХВЪРЛЯ иска на Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], настоящ адрес: [населено място], [община], [улица], за присъждане на неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт - Заповед № 4108 / 11.06.2019 г. на Изпълнителния директор на НАП, за разликата над 3 000 лв. до предявения пълен размер от 40 000 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.